

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Michala Bobka a soudců Ivo Pospíšila a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Gornicky, s.r.o.**, se sídlem Harantova 1359/66, Písek, zastoupené advokátkou JUDr. Helenou Novákovou, se sídlem třída Míru 146, Český Krumlov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2024, č. j. 29934/24/5200-11431-713246, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 2. 2025, č. j. 63 Af 7/2024-79,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se zabýval otázkou, zda zneužití práva představoval řetězec jednání, v němž původní společníci úplatně převedli své obchodní podíly na nově vytvořenou mateřskou společnost, avšak jejím prostřednictvím zůstali nepřímými vlastníky dceřiných společností a zachovali si nad nimi rozhodující vliv. Mateřské společnosti tím vznikly závazky z kupních cen, které následně splácela zejména z podílů na zisku vyplácených dceřinými společnostmi. Lze za těchto okolností současně využít osvobození podílů na zisku vyplácených mezi dceřinou a mateřskou společností a osvobození příjmů

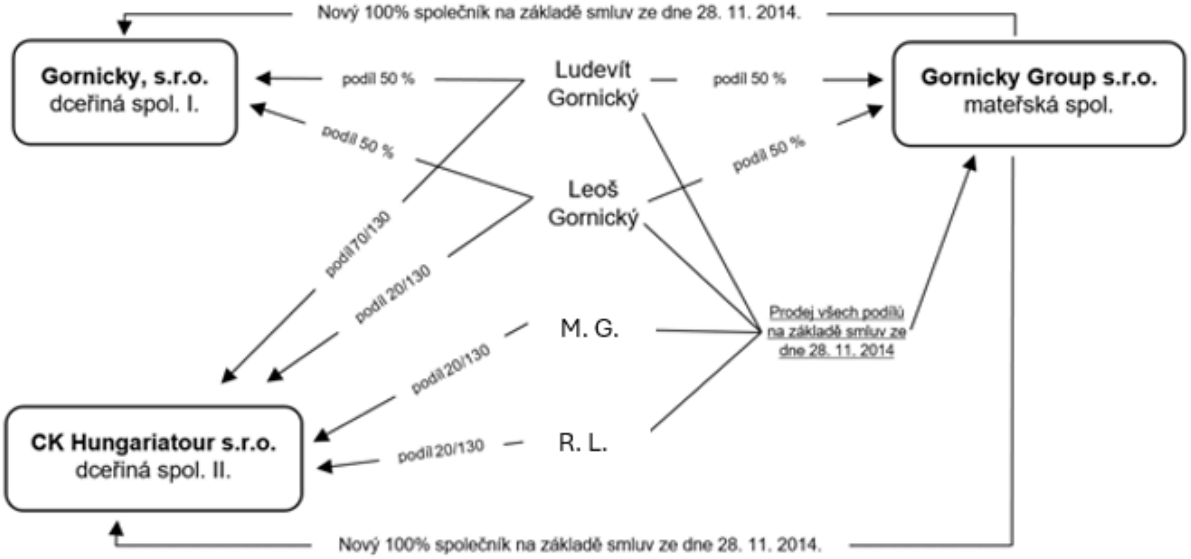
fyzických osob z úplatného převodu obchodních podílů, anebo došlo propojením obou osvobození v konkrétním řetězci jednání ke zneužití práva?

[2] Finanční úřad pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) vydal dne 4. 1. 2023 dodatečné platební výměry za roky 2018, 2019 a 2020. Dodatečným platebním výměrem č. j. 7747/23/2208-50522-304734 byla žalobkyni stanovena k přímé úhradě daň z příjmů fyzických osob vybíraná srážkou podle zvláštní sazby daně ve výši 4 858 810 Kč za zdaňovací období roku 2018; dodatečným platebním výměrem č. j. 7830/23/2208-50522-304734 byla žalobkyni jako plátci daně stanovena k přímé úhradě daň z příjmů fyzických osob vybíraná srážkou podle zvláštní sazby daně ve výši 882 352 Kč za zdaňovací období roku 2019; dodatečným platebním výměrem č. j. 7899/23/2208-50522-304734 byla žalobkyni stanovena k přímé úhradě daň z příjmů fyzických osob vybíraná srážkou podle zvláštní sazby daně ve výši 352 940 Kč za zdaňovací období roku 2020 (dohromady dále též jen „dodatečné platební výměry“).

[3] Správce daně založil doměření daně z příjmů fyzických osob na závěru, že se žalobkyně dopustila zneužití práva. Jejími společníky byli Ludevít Gornický a jeho syn Leoš Gornický, z nichž každý vlastnil obchodní podíl o velikosti 50 %. Dne 28. 11. 2014 převedli oba své podíly na společnost Gornicky Group s. r. o. (dále jen „Gornicky Group“), v níž každému z nich rovněž náležel obchodní podíl o velikosti 50 %. Kupní cena za každý převáděný podíl činila 26 424 500 Kč. Téhož dne převedli na společnost Gornicky Group s. r. o. své podíly také společníci společnosti CK Hungariatour s. r. o. (dále jen „CK Hungariatour“), a to Ludevít Gornický podíl o velikosti 70/130, Leoš Gornický podíl o velikosti 20/130, M. G. (manželka Ludevíta Gornického) podíl o velikosti 20/130 a R. L. (dcera Ludevíta a M. G.) podíl o velikosti 20/130.

[4] Společnost Gornicky Group s. r. o. se tak stala jedinou společnicí žalobkyně i společnosti CK Hungariatour. Kupní cena za každý podíl v žalobkyni měla být hrazena v ročních splátkách ve výši 2 500 000 Kč, rozdělených na dvě dílčí splátky po 1 250 000 Kč, splatné vždy nejpozději do 30. dubna a 31. října příslušného roku v letech 2015 až 2024. Poslední splátka ve výši 1 424 500 Kč měla být uhrazena na účet příslušného převodce nejpozději do 30. 4. 2025. Uvedené vztahy a transakce vystihuje grafické schéma vypracované žalovaným.

pokračování

[5] Společnost Gornicky Group hradila kupní ceny zejména z podílů na zisku vyplácených oběma dceřinými společnostmi. Žalobkyně jí vyplatila podíl na zisku ve výši 22 mil. Kč v roce 2018, 5 mil. Kč v roce 2019 a 2 mil. Kč v roce 2020. Tyto příjmy byly osvobozeny od daně podle § 19 odst. 1 písm. ze) bodu 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Od daně byly současně osvobozeny příjmy fyzických osob z úplatného převodu obchodních podílů podle § 4 odst. 1 písm. q) téhož zákona. Správce daně proto dospěl k závěru, že podíly na zisku stěžovatelky byly prostřednictvím společnosti Gornicky Group vyplaceny Ludevítu a Leoši Gornickým jako splátky kupních cen za jejich obchodní podíly.

[6] Proti uvedeným dodatečným platebním výměrům podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 10. 2024, č. j. 29934/24/5200-11431-713246, zamítl. Ztotožnil se s názorem správce daně, že žalobkyně byla zdrojem finančních prostředků, jejichž konečnými příjemci byli Ludevít a Leoš Gorničtí, zatímco společnost Gornicky Group sloužila jako prostředník umožňující vyloučit srážkovou daň.

[7] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalobu. Tvrdila, že hlavním účelem restrukturalizace formou holdingu nebylo získání daňové výhody, nýbrž zachování rodinného podnikání vzhledem k věku a zdravotnímu stavu Ludevíta a M. G., vyřešení rodinných neshod a přechod na modernější způsob řízení. Holding měl rovněž usnadnit další rozvoj podnikání, mezigenerační předání jeho řízení a případný budoucí prodej společností.

[8] Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Po provedení testu zneužití práva sestávajícího z objektivní a subjektivní složky dospěl k závěru, že restrukturalizací byly uměle vytvořeny podmínky pro osvobození podílů na zisku vyplácených mateřské společnosti (tj. společnosti Gornicky Group) a současně pro osvobození příjmů fyzických osob z převodu obchodních podílů. Přestože byly formální podmínky obou osvobození splněny, nebyl podle krajského soudu naplněn jejich smysl a účel. Osvobození podílů na zisku mezi mateřskou a dceřinou

společností má zabránit dvojímu zdanění, nikoli umožnit, aby zisk nebyl zdaněn ani u konečného příjemce.

[9] Krajský soud nepovažoval tvrzené rodinné a ekonomické důvody restrukturalizace za její hlavní či převažující účel. Ludevít Gornický nadále působil jako jednatel mateřské společnosti i obou dceřiných společností. M. G. se na řízení společnosti CK Hungariatour osobně nepodílela již od roku 2005. Jediné konkrétně doložené neshody se týkaly vztahu R. L. a zaměstnankyně společnosti CK Hungariatour, nikoli sporu mezi osobami rozhodujícími o řízení žalobkyně. Ani po vzniku holdingu se podstatně nezměnilo personální složení vedení společností, nedošlo k úspoře personálních nákladů a dceřiné společnosti nadále vedly účetnictví samostatně. Žalobkyně neprokázala ani příčinnou souvislost mezi vznikem holdingu a pozdějším růstem obratu či zisku nebo konkrétní přínos holdingu pro budoucí prodej společností.

[10] Krajský soud proto uzavřel, že případný ekonomický přínos holdingového uspořádání měl pouze druhotnou povahu. Převažujícím účelem založení a fungování holdingu bylo umožnit společníkům mateřské společnosti získat zisky žalobkyně a společnosti CK Hungariatour bez jejich zdanění srážkovou daní. Daňové orgány podle krajského soudu prokázaly objektivní i subjektivní prvek zneužití práva a unesly své důkazní břemeno. Žalobu proto zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[11] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak napadený rozsudek krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[12] Stěžovatelka zaslala NSS odůvodněnou kasační stížnost a následně její dvě doplnění a repliku na reakci žalovaného. Stěžovatelka spatřuje podstatu sporu zejména v nesprávném posouzení subjektivního prvku zneužití práva, nesprávném hodnocení tvrzených nedaňových důvodů a důkazů předložených k jejich prokázání, a rovněž v nesprávném rozložení důkazního břemene.

[13] Stěžovatelka předně namítá, že převažujícím důvodem pro vznik holdingové struktury nebylo získání daňové výhody, nýbrž zachování chodu rodinné firmy, vyřešení rodinných problémů a přechod na moderní holdingový způsob uspořádání a řízení firmy. Stěžovatelka nerozporuje vznik daňové výhody, ale brojí zejména proti hodnocení subjektivního prvku zneužití práva ze strany daňových orgánů a krajského soudu. U subjektivního prvku by se měl správce daně pokusit posoudit, zda osoba svým jednáním skutečně usilovala o získání výhody umělým vytvořením podmínek pro její přiznání. Rozhodujícím důkazním prostředkem jsou tedy podle stěžovatelky svědecké výpovědi. Stěžovatelka namítá, že svědecké výpovědi byly ze strany správních orgánů a krajského soudu dezinterpretovány a vytrženy z kontextu. Jsou to přitom právě svědecké výpovědi, které mají prokázat zejména to, že vznik holdingu předně sledoval zachování chodu rodinného podnikání, vyřešení rodinných problémů a modernizaci podnikatelské struktury.

[14] Pokud jde o zachování rodinného podnikání, stěžovatelka poukazuje zejména na vysoký věk a zdravotní stav Ludevíta Gornického a jeho manželky M. G. a na potřebu postupného předání faktického řízení Leoši Gornickému. Formální setrvání Ludevíta Gornického ve funkcích podle ní nevyvrací skutečnost, že se těžiště operativního a strategického řízení přesunulo na jeho syna. Ze svědeckých výpovědí má dále vyplývat, že předchozí uspořádání vedlo k rodinným neshodám a konfliktům, mimo jiné mezi R. L. a zaměstnankyní společnosti CK Hungariatour paní J. Restrukturalizace měla umožnit rovněž majetkové vypořádání členů rodiny, kteří již nechtěli ve společném podnikání pokračovat. Svědecké výpovědi měly současně potvrzovat, že vytvoření holdingu sledovalo modernizaci vlastnické a řídicí struktury celého rodinného podnikatelského uskupení.

[15] Dále stěžovatelka zdůrazňuje, že vytvoření holdingové struktury mělo usnadnit budoucí generační nástupnictví, případný vstup investora a prodej celé skupiny nebo některé z jejích společností. Krajský soud se v tomto ohledu s uvedenou námitkou dostatečně nevypořádal a zcela opomněl odborné články, na které stěžovatelka odkazovala. Z nich mělo být zřejmé, že prodej rodinné firmy je vhodné řešit právě prostřednictvím holdingu.

[16] V souvislosti s uvedenými námitkami pak stěžovatelka dodává, že nejzásadnějším pochybením je separátní hodnocení jednotlivých stěžovatelkou tvrzených důvodů pro vznik holdingové struktury. Jednotlivé důvody by měly být hodnoceny vždy ve vzájemné souvislosti.

[17] V doplněních ke kasační stížnosti a replice brojí stěžovatelka převážně proti nesprávnému pochopení a rozložení důkazního břemene. Správce daně podle ní neprokázal, že by konkrétní a v průběhu daňového řízení konzistentně uváděné nedaňové důvody byly pouze zástupné nebo ve srovnání s daňovým účelem marginální. Stěžovatelka připouští, že byla povinna reagovat na konkrétní pochybnosti správce daně a věrohodně vysvětlit ekonomický, právní a organizační smysl svého postupu. Tvrdí však, že této povinnosti dostála, a bylo proto na správci daně, aby její vysvětlení vyvrátil a prokázal, že získání daňové výhody bylo hlavním nebo převažujícím účelem posuzovaných jednání.

[18] Stěžovatelka rovněž namítá, že krajský soud nepracoval při hodnocení skutkových okolností se stále stejným skutkovým celkem. Při dovozování daňového účelu zohledňoval převody podílů ve stěžovatelce i ve společnosti CK Hungariatour, výplaty podílů na zisku obou společností a následné použití získaných prostředků. Při hodnocení nedaňových důvodů však posuzovaný celek zúžil převážně na samotnou stěžovatelku a relativizoval rodinné konflikty a majetkové vypořádání mimo jiné proto, že se týkaly především společnosti CK Hungariatour. Jestliže však soud při posuzování daňového účelu vycházel z fungování celého rodinného podnikatelského uskupení, měl podle stěžovatelky ve stejném rozsahu hodnotit také jeho rodinné, majetkové a organizační důvody.

[19] Posouzení subjektivního prvku je podle stěžovatelky nejasné také proto, že krajský soud jednoznačně nevymezil, které jednání podrobil testu zneužití práva. Na některých místech hodnotil vytvoření samotné holdingové struktury, jinde úplatné převody obchodních podílů a na dalších místech výplatu podílů na zisku a použití získaných prostředků ke splácení kupních cen. Účely jednotlivých kroků však nelze bez dalšího

ztotožňovat a motivaci spojenou s pozdějšími finančními operacemi automaticky přičítat již rozhodnutí o vytvoření holdingu. Samotný způsob financování kupních cen podle stěžovatelky neprokazuje převažující daňový účel, neboť vypovídá především o zdroji, z něhož mateřská společnost hradila své skutečné závazky z nabytí podílů. Krajský soud navíc nesprávně požadoval, aby stěžovatelka prokázala nezbytnost holdingového uspořádání nebo to, že šlo o nejefektivnější dostupnou variantu. Rozhodné podle ní bylo, zda zvolené uspořádání mělo racionální ekonomický, právní nebo organizační smysl. Stejně tak nebylo možné požadovat, aby se všechny jeho přínosy projevily okamžitě, neboť některé výhody holdingu mají dlouhodobou či strukturální povahu.

[20] Závěrem stěžovatelka namítá, že rozsudek krajského soudu je vnitřně rozporný. Krajský soud v napadeném rozsudku připouští, že holdingový způsob uspořádání a řízení by mohl být podružným důvodem pro vznik struktury. Zároveň však označuje celý sled jednání ze strany stěžovatelky za čistě účelový a sloužící toliko k získání daňové výhody. Jestliže krajský soud uznal existenci určitého nedaňového účelu, nemohl podle stěžovatelky současně bez dalšího uzavřít, že daňový účel byl účelem jediným. Měl proto určit, které nedaňové důvody považuje za prokázané, jaký význam jim přiznává a proč je daňový účel ve výsledku převážil. Takové poměření však neprovedl.

[21] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. Ztotožnil se s krajským soudem, že byly naplněny objektivní i subjektivní podmínky zneužití práva. Smyslem osvobození podle § 19 odst. 1 písm. ze) zákona o daních z příjmů je zabránit dvojímu zdanění zisků, nikoli jejich nezdanění u konečných příjemců. Podíly na zisku vyplácené stěžovatelkou a společností CK Hungariatour přitom představovaly téměř jediný zdroj, z něhož společnost Gornicky Group hradila kupní ceny obchodních podílů. Zisky dceřiných společností se tak ve formě splátek kupních cen dostaly k fyzickým osobám bez srážkové daně. Hlavním a převažujícím účelem transakcí proto podle žalovaného bylo vyvést tyto zisky ve prospěch fyzických osob a obejít jejich zdanění.

[22] Tvrzené nedaňové důvody žalovaný považuje nanejvýš za podružné. Holding podle něj nevedl k předání řízení Leoši Gornickému ani k jeho podstatnému zefektivnění, neboť společnosti nadále řídily v zásadě tytéž osoby, Ludevít Gornický zůstal jednatelem, nedošlo k úspoře personálních nákladů a dceřiné společnosti si vedly vlastní účetnictví. Existence neshod mezi R. L. a paní J. sice nebyla zpochybněna, nebylo však prokázáno, že jejich řešení bylo rozhodujícím důvodem restrukturalizace; výpovědi navíc obsahovaly rozpory a odchylky od dřívějších čestných prohlášení. Stěžovatelka nedoložila ani tvrzené usnadnění budoucího prodeje. V duplice žalovaný doplnil, že správní orgány unesly důkazní břemeno ohledně subjektivního prvku, zatímco námitky nesprávného rozložení důkazního břemene a obecných výhod holdingu byly podle něj opožděné. Daňový subjekt má navíc povinnost reagovat na podložené závěry správce daně a doložit ekonomický smysl svého jednání, což stěžovatelka neučinila.

III. Právní posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[23] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou, zastoupenou advokátkou, a přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[24] Kasační stížnost **není** důvodná.

[25] NSS na úvod konstatuje, že nepřisvědčil námitkám žalovaného o opožděnosti kasačních námitek stěžovatelky uvedených v doplnění. Stěžovatelka jimi pouze dále rozvedla argumentaci obsaženou již v kasační stížnosti. Nadto ji NSS nevyzýval k odstranění jejích vad, a proto jí nezačala běžet lhůta k jejímu doplnění podle § 106 odst. 3 s. ř. s., a mohla tak později svá kasační tvrzení rozhojnit.

[26] Pokud jde o jednotlivé kasační námitky, NSS se nejprve zabýval námitkou stěžovatelky, podle níž je napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný z důvodu jeho vnitřní rozpornosti. Podle ustálené judikatury NSS je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost též v případě, kdy je vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, či ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 - 107).

[27] Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud rozlišil mezi obecnými organizačními přínosy existence holdingu a účelem konkrétního řetězce transakcí. Připustil, že modernější uspořádání skupiny mohlo mít určitý vedlejší význam. Současně však uzavřel, že tento význam nepřevážil nad účelem daňovým. Výrok rozsudku má tedy jasnou a srozumitelnou oporu v jeho důvodech.

[28] Použití formulace v bodě 77 napadeného rozsudku, podle níž byl daňový účel „jediným“ účelem uměle vytvořené situace, není nejpřesnější. V kontextu celého rozsudku je však zřejmé, že jí krajský soud vyjádřil převahu daňového účelu nad tvrzenými organizačními přínosy, nikoli jejich absolutní neexistenci. Tato formulační nepřesnost nezpůsobuje nepřezkoumatelnost.

[29] NSS proto přistoupil k věcnému přezkumu. Jádrem sporu je, zda správní orgány a krajský soud správně posoudily subjektivní prvek zneužití práva, zejména zda řádně zjistily a vyhodnotily stěžovatelkou tvrzené rodinné, majetkové a organizační důvody restrukturalizace a zda unesly důkazní břemeno ohledně závěru, že získání daňové výhody bylo hlavním či převažujícím účelem posuzovaného řetězce jednání.

[30] Pro posouzení projednávané věci je nejprve vhodné stručně osvětlit dvoufázový test zneužití práva sestávající z objektivní a subjektivní složky.

[31] V rozhodné době nebyl zákaz zneužití práva ještě výslovně upraven v § 8 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Citované ustanovení nicméně není právním základem pro odepření daňové výhody v souvislosti s jednáním uskutečněným v roce 2014, nýbrž pozdějším legislativním vyjádřením již dříve existující judikaturní zásady. NSS proto vychází z kritérií vymezených zejména v rozsudcích SDEU ve věcech C-110/99 *Emsland-Stärke*, C-255/02 *Halifax* a C-515/03 *Eichsfelder Schlachtbetrieb*, na něž navázala judikatura NSS,

mimo jiné rozsudky ze dne 17. 12. 2007, č. j. 1 Afs 35/2007 - 108, a ze dne 13. 5. 2010, č. j. 1 Afs 11/2010 - 94. Podle těchto východisek nelze přiznat ochranu jednání, které sice formálně splňuje podmínky stanovené právními předpisy, avšak vede k získání daňové výhody v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy. Závěr o zneužití práva vyžaduje jednak souhrn objektivních skutečností, z nichž vyplývá, že navzdory formálnímu dodržení zákonných podmínek nebyl naplněn cíl právní úpravy, jednak subjektivní prvek spočívající v záměru získat daňovou výhodu umělým vytvořením podmínek pro její přiznání.

[32] Namístě je podotknout, že zákaz zneužití práva představuje mezní prostředek (např. usnesení NSS ze dne 18. 7. 2023, č. j. 2 As 17/2023 - 23). Jeho prostřednictvím nelze postihovat pouhou volbu daňově výhodnějšího řešení ani jednání, které má vedle daňové výhody dostatečně významné hospodářské, majetkové nebo organizační důvody. Rozhodující je celkové posouzení okolností konkrétní věci. Z nich musí vyplývat nejen rozpor dosaženého výsledku s účelem použité právní úpravy, ale také to, že získání daňové výhody bylo hlavním či převažujícím účelem posuzovaného jednání (např. rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 Afs 376/2018 - 46).

[33] Důkazní břemeno ohledně zneužití práva nese v souladu s § 92 odst. 5 písm. f) daňového řádu správce daně. Tvrdí-li daňový subjekt více nedaňových důvodů, musí je správce daně posoudit jednotlivě i v jejich souhrnu. Musí prokázat, že žádný z nich ani všechny společně nebyly natolik významné, aby převážily nad daňovým účelem (rozsudky NSS ze dne 22. 3. 2023, č. j. 4 Afs 109/2022 - 32, ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 Afs 376/2018 - 46, či ze dne 23. 7. 2024, č. j. 10 Afs 16/2023 - 78). Daňový subjekt je však oprávněn tvrdit a doložit skutečnosti ze své vlastní sféry, jimiž vysvětluje hospodářský smysl zvoleného postupu.

[34] Podle § 19 odst. 1 písm. ze) bodu 1 ve spojení s § 19 odst. 3 písm. b) a c) zákona o daních z příjmů je od daně osvobozen příjem mateřské společnosti z podílu na zisku vyplaceného dceřinou společností. Za mateřskou společnost se pro tyto účely považuje obchodní korporace v zákonem stanovené právní formě, která drží nejméně po dobu dvanácti měsíců nepřetržitě alespoň desetiprocentní podíl na základním kapitálu jiné obchodní korporace. Tato jiná obchodní korporace je pak dceřinou společností. V nynější věci nebylo sporné, že stěžovatelka a Gornicky Group tyto formální podmínky splňovaly.

[35] Smyslem právě citovaných ustanovení zákona o daních z příjmů je zamezit opakovanému zdanění téhož zisku při jeho pohybu uvnitř skupiny. Smyslem ustanovení není umožnit, aby příjem unikl zdanění také u jeho konečného příjemce (např. rozsudky NSS ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 Afs 376/2018 - 46, ze dne 23. 7. 2024, č. j. 10 Afs 16/2023 - 78, či ze dne 12. 6. 2026, č. j. 10 Afs 57/2026 - 48).

[36] V souladu s § 4 odst. 1 písm. q) (dříve písm. r) zákona o daních z příjmů se od daně rovněž osvobozuje *příjem z úplatného převodu podílu v obchodní korporaci s výjimkou příjmu z úplatného převodu cenného papíru, přesahuje-li doba mezi jeho nabytím a úplatným převodem dobu 5 let*.

[37] Podle § 38d odst. 2 zákona o daních z příjmů je obchodní korporace vyplácející podíl na zisku plátcem daně. Je proto povinna při jeho výplatě srazit a odvést daň. Stanovení

srážkové daně plátci přitom nevylučuje, že bezprostřední ekonomický prospěch z posuzovaného uspořádání získala jiná osoba. Při posouzení subjektivního prvku zneužití práva proto není rozhodující pouze to, kterému článku posuzovaného řetězce daňová výhoda přímo plynula. Je třeba hodnotit účel celého hospodářsky propojeného uspořádání a postavení jednotlivých zúčastněných osob v jeho rámci. Převaha daňového účelu se tedy posuzuje ve vztahu k celému řetězci jednání, nikoli izolovaně pouze ve vztahu k plátci daně, jemuž byla nesražená daň stanovena k přímé úhradě.

[38] Co se týče věcného posouzení kasačních námitek, stěžovatelka nerozporuje, že posuzovaný řetězec jednání vedl ke vzniku daňové výhody. Namítá však, že získání této výhody nebylo hlavním ani převažujícím účelem restrukturalizace. Její kasační argumentace směřuje především proti závěru o naplnění subjektivního prvku zneužití práva. Podle stěžovatelky nebylo převažujícím účelem vytvoření holdingové struktury získání daňové výhody. Restrukturalizace sledovala zachování rodinného podnikání, vyřešení rodinných neshod, majetkové vypořádání členů rodiny a modernizaci vlastnické a řídicí struktury. NSS proto nejprve posoudil, zda správní orgány řádně zjistily a vyhodnotily tyto tvrzené nedaňové důvody.

[39] NSS v tomto ohledu nepřisvědčil námitce stěžovatelky, podle níž správní orgány a krajský soud dezinterpretovaly svědecké výpovědi a vytrhly je z kontextu. Stěžovatelka tuto výhradu zakládá na tvrzení, že svědci potvrdili vysoký věk a zdravotní stav Ludevíta a M. G., postupné předávání faktického řízení Leoši Gornickému, existenci rodinných neshod, potřebu majetkově vypořádat některé členy rodiny a snahu modernizovat vlastnickou a řídicí strukturu rodinného podnikání. Správní orgány však podle ní tyto výpovědi nepřípustně zúžily. Konflikt mezi R. L. a paní J. posoudily jako izolovanou neshodu a formální setrvání Ludevíta Gornického ve funkcích postavily proti výpovědím o faktickém přesunu řízení na jeho syna.

[40] Svědecké výpovědi bezesporu mohou být významným důkazním prostředkem při zjišťování důvodů, které vedly dotčené osoby k určitému jednání. Správce daně by je proto měl zpravidla využít také při zjišťování subjektivního prvku zneužití práva, zejména nelze-li tvrzené podnikatelské nebo osobní důvody dostatečně objasnit z listin. NSS proto kupříkladu v bodě 116 rozsudku ze dne 23. 7. 2024, č. j. 10 Afs 16/2023 - 78, vytkl správci daně, že neprovedl navržené výslechy osob, které mohly objasnit ekonomické důvody posuzovaných transakcí.

[41] Z toho však neplyne, že subjektivní prvek lze zjistit pouze z toho, jak zapojené osoby zpětně popisují svou motivaci. NSS v rozsudku ze dne 26. 4. 2022, č. j. 10 Afs 289/2021 - 42, bod 30, konstatoval: „[*P*]*ři posuzování subjektivní podmínky je potřeba vzít v úvahu všechny relevantní objektivní okolnosti dané věci, i když už je třeba současně daňový orgán použil při řešení objektivního prvku. Na základě nich daňový orgán musí vyloučit racionální ospravedlnění jednání daňového subjektu a najít umělou konstrukci sloužící k získání daňové výhody*.“ Svědecké výpovědi proto musí být podle § 8 odst. 1 daňového řádu hodnoceny jednotlivě i ve spojení s vlastnickými a personálními vztahy, právní podobou transakcí a skutečnými finančními toky. Nemají automaticky vyšší důkazní sílu než ostatní důkazy.

[42] V nynější věci správce daně nezpochybnil samotnou existenci věku, zdravotních obtíží, rodinných neshod ani postupného zapojování Leoše Gornického do řízení. Neoznačil tedy svědecké výpovědi za nepravdivé. Nepřisvědčil však významu, který jim přikládala stěžovatelka. Výpovědi mohly prokazovat potřebu řešit budoucnost rodinného podnikání a vypořádat osoby, které v něm nechtěly pokračovat. Neobjasňovaly však, proč Ludevít a Leoš Gorničtí úplatně převedli podíly ve stěžovatelce na společnost, kterou sami vlastnili, proč této společnosti vznikly vysoké závazky z kupních cen a proč byly tyto závazky hrazeny z osvobozených podílů na zisku dceřiných společností. Stejně tak konflikt mezi R. L. a paní J. mohl vysvětlovat potřebu změny poměrů ve společnosti CK Hungariatour, nikoli však bez dalšího všechny části skupinové restrukturalizace.

[43] Správce daně tak správně rozlišil mezi existencí svědky popsaných rodinných a organizačních okolností a jejich významem pro volbu konkrétní podoby posuzovaných transakcí. Svědecké výpovědi hodnotil společně se zachováním nepřímého vlastnictví a kontroly Ludevíta a Leoše Gornických, s pokračujícím působením stejných osob ve vedení společností, se vznikem závazků Gornicky Group a se skutečným tokem finančních prostředků. Za těchto okolností nemusel správce daně prokazovat, že výpovědi byly nepravdivé. Postačovalo, že srozumitelně vysvětlil, proč z nich neplyne převažující význam tvrzených nedaňových důvodů. Námitka nesprávného hodnocení svědeckých výpovědí proto není důvodná.

[44] Co se týče námitky, dle níž vytvoření holdingové struktury mělo usnadnit budoucí generační nástupnictví, případný vstup investora a prodej celé skupiny nebo některé z jejích společností, NSS ji rovněž neshledal důvodnou. Stěžovatelka tvrdí, že soustředění podílů pod společnost Gornicky Group zjednodušilo budoucí nakládání s rodinným podnikáním. Případný investor mohl například vstoupit na úrovni mateřské společnosti a celou skupinu bylo možné převést jedinou transakcí, aniž by bylo nutné samostatně převádět podíly v jednotlivých dceřiných společnostech, případně mohla být skupina prodána po částech. Krajskému soudu stěžovatelka vytýká, že tento argument řádně nevypořádal a opomenul odborné články, podle nichž je holding vhodným nástrojem nástupnictví a prodeje rodinných podniků.

[45] NSS souhlasí se stěžovatelkou v rovině obecného tvrzení, že vytvoření holdingu může generační nástupnictví, vstup investora i prodej podnikatelské skupiny obecně usnadnit. Tyto výhody není nutné v každém případě dokládat připravovanou smlouvou nebo konkrétním jednáním s investorem, neboť mohou vyplývat již ze samotné povahy holdingového uspořádání. Také v bodě 126 rozsudku ze dne 23. 7. 2024, č. j. 10 Afs 16/2023 - 78, NSS připustil, že správní orgány nemohou obecné výhody holdingu odmítnout pouze proto, že je daňový subjekt nedoložil ve vztahu ke konkrétní transakci.

[46] Současně však takové obecné výhody pouze dokreslují celkový kontext důvodů restrukturalizace. Samy ještě bez dalšího neprokazují, že byly hlavním nebo dostatečně významným účelem konkrétního posuzovaného uspořádání. V nynější věci zůstaly úvahy o vstupu investora a budoucím prodeji skupiny převážně v obecné rovině. Stěžovatelka nemusela prokázat, že již v roce 2014 jednala s konkrétním investorem nebo bezprostředně připravovala prodej skupiny. Bylo však třeba alespoň vysvětlit, jak tvrzená transakční

flexibilita souvisela s konkrétní podobou uskutečněných kroků. Soustředění podílů pod jednu mateřskou společnost mohlo usnadnit jejich budoucí převod. Tato výhoda však sama nevysvětluje, proč Gornicky Group nabyla podíly od Ludevíta a Leoše Gornických úplatně, proč jí vznikly vysoké závazky z kupních cen a proč byly tyto závazky následně spláceny z osvobozených podílů na zisku dceřiných společností, ačkoli převodci si zachovali nepřímé vlastnictví i kontrolu nad skupinou.

[47] Právě v tom se nynější věc liší od rozsudku č. j. 10 Afs 16/2023 - 78, v němž budoucí změny vlastnické struktury doprovázely konkrétní a doložené okolnosti, zejména skutečný odchod jednoho společníka, vstup nového společníka a narovnání rozdílných podílů ve společnostech (viz srov. rozsudek NSS ze dne 12. 6. 2026, č. j. 10 Afs 57/2026 - 48, bod 41). V projednávané věci však podobné obecné důvody zůstávají v rovině abstraktních úvah.

[48] Důvodná není ani část námitky, dle které krajský soud opomenul odborné články předložené stěžovatelkou. Požadavek řádného odůvodnění neznamená, že soud musí samostatně reagovat na každý odborný zdroj, pokud vypořádá podstatu argumentu, k jehož podpoře byl zdroj předložen. Odborné články mohly potvrdit obecnou vhodnost holdingu pro nástupnictví, vstup investora nebo prodej rodinného podniku. Nemohly však prokázat skutečný účel konkrétních transakcí uskutečněných v této věci. Krajský soud se přitom zabýval tvrzenými budoucími výhodami holdingu a nepřiznal jim rozhodující význam proto, že nebyly dostatečně spojeny s konkrétní podobou převodů a navazujících finančních toků. Nešlo tedy o opomenutí argumentace, ale o její odlišné věcné hodnocení.

[49] NSS proto uzavírá, že usnadnění generačního nástupnictví, vstupu investora a budoucího prodeje skupiny mohlo představovat vedlejší organizační výhodu vytvořeného holdingu. Správní orgány ani krajský soud nemusely popírat, že holdingová struktura je k takovým účelům obecně vhodná. Rozhodující však bylo, že tento obecný přínos dostatečně nevysvětloval úplatný převod podílů na společnost Gornicky Group vlastněnou převodci ani vznik a splácení souvisejících závazků z osvobozených zisků dceřiných společností (tedy i stěžovatelky). Tvrzená budoucí transakční flexibilita v obecné rovině proto nevyvrátila závěr, že daňový účel konkrétního řetězce jednání byl převažující.

[50] Pokud jde o námitku stěžovatelky, podle níž krajský soud hodnotil jednotlivé důvody vzniku holdingové struktury nepřípustně odděleně, NSS jí nepřisvědčil. Tvrdí-li daňový subjekt více nedaňových důvodů posuzovaného uspořádání, musí je správce daně vyhodnotit nejen jednotlivě, ale také v jejich vzájemné souvislosti. Musí prokázat, že žádný z tvrzených účelů ani všechny tyto účely ve své celistvosti nebyly natolik významné, aby převážily nad účelem daňovým (rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2024, č. j. 10 Afs 16/2023 - 78, bod 101). To však neznamená, že správní orgány nesmějí jednotlivé důvody nejprve samostatně rozebrat. Takový postup je nezbytný pro přezkoumatelné posouzení jejich obsahu, věrohodnosti a důkazní opory. Rozhodující je, zda po tomto dílčím hodnocení následuje rovněž posouzení jejich společného významu. Ostatně i NSS v uvedeném rozsudku nejprve v bodech 102 až 123 hodnotil jednotlivé tvrzené důvody samostatně a teprve v bodě 124 posoudil jejich význam ve vzájemné souvislosti.

[51] Krajský soud povinnost společného posouzení tvrzených důvodů neopomenul. V bodě 54 napadeného rozsudku je souhrnně vymezil, v bodech 61 až 75 posoudil jejich

obsah a v bodech 76 až 79 je poměřil s celkovou podobou posuzovaných transakcí. Zabýval se přitom „celkovým sledem jednání zúčastněných stran“ i „uceleným řetězcem finančních toků“ mezi stěžovatelkou, společností CK Hungariatour a společností Gornicky Group. Dospěl k závěru, že tvrzené ekonomické a organizační přínosy měly pouze druhotnou povahu. Nezůstal tedy u izolovaného odmítnutí jednotlivých důvodů, ale po jejich dílčím rozboru zhodnotil také jejich společný význam ve vztahu k převažujícímu daňovému účelu.

[52] Ani při opětovném společném posouzení tvrzených důvodů není namístě jiný závěr. Potřeba generačního nástupnictví, řešení rodinných neshod, majetkové vypořádání a modernizace řízení mohly založení zastřešující mateřské společnosti propůjčit určitý rodinný a organizační smysl. Ani ve svém souhrnu však dostatečně nevysvětlují konkrétní úplatné převody podílů, zachování nepřímého vlastnictví a kontroly převodců ani následné splácení kupních cen z osvobozených podílů na zisku dceřiných společností. Správní orgány přitom nemusely prokázat, že každý tvrzený důvod byl nepravdivý nebo zcela bezvýznamný. Musely prokázat, že ani všechny uvedené důvody společně nebyly natolik významné, aby převážily nad účelem daňovým (např. rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 Afs 376/2018 - 46, bod 49). Námitka nepřípustně separátního hodnocení proto není důvodná.

[53] NSS se dále zabýval posouzením námitky nesprávného pochopení a rozložení důkazního břemene. Důkazní břemeno ohledně skutečností svědčících o zneužití práva nese podle § 92 odst. 5 písm. f) daňového řádu správce daně. Ten musí prokázat souhrn objektivních okolností, z nichž lze dovodit, že získání daňové výhody bylo hlavním nebo převažujícím účelem posuzovaného jednání. Tvrdí-li daňový subjekt více nedaňových důvodů, musí správce daně rovněž prokázat, že žádný z nich ani všechny ve své celistvosti nebyly natolik významné, aby převážily nad účelem daňovým. Takto důkazní břemeno vymezil NSS zejména v rozsudku ze dne 23. 7. 2024, č. j. 10 Afs 16/2023 - 78, bodě 101.

[54] Správce daně této povinnosti dostál. Ve zprávě o daňové kontrole ze dne 2. 1. 2023, č. j. 1443/23/2208-60561-303607, která byla podkladem pro vydání dodatečných platebních výměrů, nezaložil závěr o převažujícím daňovém účelu pouze na nedostatečném prokázání tvrzení stěžovatelkou. Naopak vycházel z konkrétních důkazů týkajících se jádra projednávané věci, zejména z převodu podílů Ludevíta a Leoše Gornických na jimi vlastněnou společnost Gornicky Group, zachování jejich nepřímého vlastnictví a kontroly, vzniku závazků z kupních cen a jejich splácení z osvobozených podílů na zisku dceřiných společností. Z těchto důkazů pak vycházeli i žalovaný a krajský soud. Správní orgány ani krajský soud tedy nepřenesly na stěžovatelku povinnost prokázat neexistenci zneužití práva, ale samy nejprve předložily ucelený soubor skutečností svědčících o jeho naplnění.

[55] Za této procesní situace bylo na stěžovatelce, aby zjištěné okolnosti věrohodně vysvětlila a závěr správce daně zpochybnila. Stěžovatelka však nenesla důkazní břemeno ohledně prokázání neexistence zneužití práva. Měla nicméně možnost vyvrátit již prokázaný soubor indicií, zejména prostřednictvím skutečností pocházejících z její vlastní rodinné a organizační sféry. NSS toto rozdělení procesních rolí vyložil v rozsudku ze dne 22. 3. 2023, č. j. 4 Afs 109/2022 - 32, bodě 29, a obdobně v rozsudku ze dne 18. 9. 2023, č. j. 8 Afs 53/2022 - 56, bodě 28. Podle těchto rozhodnutí správce daně nese důkazní břemeno ohledně zneužití práva; jestliže jej však unese, může daňový subjekt prokázané

skutečnosti vysvětlit a závěr správce daně vyvrátit. Daňový subjekt tak může předložit věrohodné vysvětlení a důkazy způsobilé zpochybnit správcem daně prokázané indicie. Tím se však na něj nepřenáší důkazní břemeno ohledně neexistence zneužití práva.

[56] Stěžovatelka tuto možnost využila a předložila vysvětlení založená na generačním nástupnictví, rodinných neshodách, majetkovém vypořádání a modernizaci podnikatelské struktury. Tato vysvětlení však nebyla způsobilá zpochybnit správcem daně prokázanou vlastnickou kontinuitu, zachování kontroly ani vazbu mezi vznikem závazků Gornicky Group a jejich splácením z prostředků dceřiných společností. Správce daně tedy unesl své důkazní břemeno a následná tvrzení a důkazy stěžovatelky nebyly způsobilé jeho závěr vyvrátit.

[57] NSS dále shledal nedůvodnou námitku, dle které krajský soud při hodnocení daňového a nedaňového účelu nevycházel ze stejného skutkového celku. Stěžovatelce lze dát za pravdu, že rozsah skutkového posouzení musí být v obou směrech souměřitelný. Jestliže soud při zjišťování daňového účelu hodnotí převody podílů ve stěžovatelce i ve společnosti CK Hungariatour, výplaty podílů na zisku obou společností a následné použití prostředků, nemůže při hodnocení nedaňových důvodů opomenout okolnosti týkající se společnosti CK Hungariatour. Zákaz zneužití práva totiž vyžaduje komplexní posouzení právních, hospodářských a personálních vztahů mezi všemi zapojenými osobami a celkové ekonomické racionality transakcí (např. rozsudky NSS ze dne 26. 4. 2022, č. j. 10 Afs 289/2021 - 42, bod 30, ze dne 21. 12. 2022, č. j. 7 Afs 175/2022 - 37, body 28 a 42, či ze dne 12. 6. 2026, č. j. 10 Afs 57/2026 - 48, bod 34).

[58] Z napadeného rozsudku nevyplývá, že by krajský soud při hodnocení nedaňových důvodů pominul okolnosti týkající se společnosti CK Hungariatour. V bodech 61 a 62 posoudil tvrzené generační nástupnictví také ve vztahu k odchodu M. G. z této společnosti, v bodech 65 a 66 se zabýval konfliktem mezi R. L. a zaměstnankyní CK Hungariatour a v bodech 70 až 73 při posouzení tvrzené modernizace řízení zohlednil fungování obou dceřiných společností, zejména způsob vedení účetnictví, personální obsazení statutárních orgánů a vývoj obratu a zisku. V bodě 75 přihlédl rovněž k odlišným oborům jejich podnikání, což podle něj oslabovalo argument budoucího společného prodeje.

[59] Krajský soud tedy vycházel ze stejného skutkového celku, pouze jednotlivým okolnostem přiznal rozdílný význam. Mohl proto uznat skutečný majetkový účinek restrukturalizace ve vztahu k CK Hungariatour a současně uzavřít, že tyto okolnosti dostatečně nevysvětlují úplatné převody podílů ve stěžovatelce, při nichž si převodci zachovali nepřímé vlastnictví a kontrolu, ani způsob splácení souvisejících kupních cen. Tím se nynější věc opět liší od rozsudku NSS ze dne 23. 7. 2024, č. j. 10 Afs 16/2023 - 78, kterým argumentuje stěžovatelka.

[60] NSS se následně zabýval námitkami souvisejícími s posouzením subjektivního prvku zneužití práva. NSS se neztotožnil s názorem stěžovatelky, že krajský soud jednoznačně nevymezil jednání podrobené testu zneužití práva. Z bodu 52 napadeného rozsudku výslovně vyplývá, že krajský soud nepovažoval za zneužívající samotné vytvoření holdingu. Předmětem jeho posouzení byl navazující soubor hospodářsky propojených kroků, tedy založení společnosti Gornicky Group, úplatné převody podílů, vznik závazků

z kupních cen, výplaty podílů na zisku a použití získaných finančních prostředků ke splácení těchto závazků. Tento celek krajský soud shrnul v bodech 77 a 78 jako „celkový sled jednání zúčastněných stran“. Takový přístup odpovídá rozsudku NSS ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 Afs 376/2018 - 46 (zejména bodům 39 až 42), v němž NSS obdobně společně posuzoval převod akcií a následnou výplatu dividend, neboť teprve jejich propojení odhalovalo celkový ekonomický účinek transakcí. Je tedy vždy nezbytné hodnotit pozadí celého případu a jednotlivé operace posuzovat ve vzájemném souhrnu, jestliže právě jejich propojení vytváří zneužívající mechanismus.

[61] Nedůvodná je proto rovněž výhrada, že krajský soud dovodil převažující daňový účel pouze ze způsobu financování kupních cen. Použití podílů na zisku ke splácení skutečných závazků mateřské společnosti samo o sobě zneužití práva neprokazuje. Krajský soud je však nehodnotil izolovaně, nýbrž ve spojení s tím, že závazky vznikly při převodech mezi propojenými osobami, převodci si zachovali nepřímé vlastnictví a kontrolu a Gornicky Group splácela kupní ceny prostředky pocházejícími z dceřiných společností. Také již zmiňovaný rozsudek č. j. 6 Afs 376/2018 - 46 (zejména body 46 a 47), ukazuje, že způsob úhrady kupní ceny představuje významnou indicii teprve ve spojení s podmínkami převodu, ekonomickou racionalitou transakcí a celkovým sledem jednání.

[62] Stěžovatelce nelze přisvědčit ani v tom, že po ní krajský soud požadoval, aby prokázala nezbytnost holdingového uspořádání nebo jeho větší efektivitu oproti jiným variantám. Daňový subjekt má právo zvolit si z více legitimních možností tu, která je pro něj daňově nejvýhodnější. Existence jednodušší alternativy proto sama o sobě zneužití práva nezakládá. Alternativní postup lze nicméně podpůrně zohlednit při ověřování, zda tvrzený nedaňový cíl skutečně vysvětluje konkrétní podobu transakce. NSS v rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 Afs 376/2018 - 46, bodě 48, uvedl, že existence vhodnějších alternativ nebyla nosným důvodem závěru o zneužití práva, ale pouze dále zpochybňovala tvrzený ekonomický smysl transakce. Obdobně v rozsudku ze dne 23. 7. 2024, č. j. 10 Afs 16/2023 - 78, bodě 121, NSS zdůraznil, že pouhá možnost uskutečnit určitý podnikatelský záměr jiným způsobem neprokazuje účelovost založení holdingu.

[63] Konečně krajský soud nevycházel ani z požadavku, aby se všechny přínosy holdingu projevily okamžitě. Některé výhody holdingového uspořádání, například postupná centralizace, generační nástupnictví nebo budoucí změny vlastnické struktury, mohou mít dlouhodobou povahu. NSS v rozsudku č. j. 10 Afs 16/2023 - 78, bodech 103 a 125, výslovně odmítl požadavek, aby holding začal okamžitě naplňovat všechny deklarované podnikatelské záměry. V nynější věci však závěr krajského soudu nebyl založen pouze na opožděném či omezeném projevu tvrzených přínosů. Rozhodující bylo, že ani s přihlédnutím k jejich dlouhodobé povaze dostatečně nevysvětlovaly konkrétní úplatné převody, zachování vlastnické kontroly ani navazující finanční mechanismus.

[64] NSS proto shrnuje, že založení společnosti Gornicky Group nemuselo samo o sobě představovat zneužití práva a mohlo mít určité rodinné, majetkové nebo organizační přínosy. Tyto přínosy však nebyly natolik významné, aby vysvětlily konkrétní podobu posuzovaného řetězce jednání. Jeho podstatou bylo, že Ludevít a Leoš Gorničtí úplatně převedli obchodní podíly na společnost, kterou sami vlastnili a ovládali, zachovali si tak nepřímé vlastnictví skupiny a přijímali ve formě splátek kupních cen prostředky

pocházející ze zisků dceřiných společností. Racionalita tohoto vysvětlení celého procesu naprosto jasně převládne nad všemi nabízenými abstraktními či spíše dodatečnými důvody nabídnutými stěžovatelkou v průběhu daňového či soudního řízení.

[65] Správce daně tento mechanismus i jeho převažující daňový účel dostatečně prokázal. Tvrzení a důkazy stěžovatelky nebyly způsobilé jeho závěry vyvrátit. Krajský soud proto správně uzavřel, že byly naplněny objektivní i subjektivní prvky zneužití práva. Dílčí nepřesnosti v jeho formulacích ani skutečnost, že připustil určité vedlejší přínosy holdingového uspořádání, nemají vliv na zákonnost výroku napadeného rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[66] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[67] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch. Nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2026

Michal Bobek
předseda senátu